treball

SETMANAL

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 461 | Barcelona, 27 de desembre de 1976 | Preu, 10 pessetes

EL GOVERN BLOQUEJA EL CANVI DEMOCRÀTIC

Intolerable! Protestem enèrgicament i denunciem el govern Suárez perquè acaba de cometre un atemptat brutal a les aspiracions democratitzadores del poble. La detenció, a les vigílies de Nadal, de Santiago Carrillo i set membres més de la direcció del PCE (Manuel Azcárate, Simón Sánchez Montero, Santiago Alvarez, Pilar Brabc, Victoriano Díez Cardiel, Jaime Ballesteros y Julio Aristizábal) i l'ordre de presó incondicional que ha estat dictada contra tots ells, constitueixen un acte premeditat i inadmissible, que evidencia l'abisme que separa les proclames obertoristes dels falsos demòcrates i els fets arbitraris, repressius,propis dels qui temen el poble i la veritable democràcia.

Empresonar Santiago Carrillo significa empresonar un dels dirigents polítics més destacats de l'oposició democràtica. Significa, per tant, empresonar l'oposició. Significa bloquejar la negociació de l'oposició amb el govern i entrebancar el procés democratitzador d'Espanya, perquè han tancat a la presó un membre de la comissió negociadora de l'oposició, Santiago Carrillo, i, per si no n'hi hagués prou, el seu substitut a la comissió, Simón Sánchez Montero.

SANTIAGO CARRILLO, AMB JAIME BALLESTEROS, PILAR BRABO I RAMON TAMAMES

LLIBERTAT PER A CARRILLO I ELS SEUS COMPANYS!

Empresonar Santiago Carrillo significa empresonar l'home que fa vint anys que predica la reconciliació nacional. Significa, per tant, empresonar la reconciliació.

Empresonar Santiago Carrillo i els seus companys significa empresonar el secretari general i set dirigents destacats d'un partit obrer que fa molts anys que lluita per la democràcia. Significa, per tant, empresonar -una vegada més!- el poble treballador i les aspiracions democràtiques d'aquest país.

Es per això que la mobilització espontània i immediata,arran de la detenció de Carrillo i els altres dirigents del PCE, recollia la indignació i la perplexitat d'un poble que no es mereix l'insult constant per part de governs que cometen la insensatesa d'omplir-se la boca de falses promeses democràtiques. Com declarà el nostre secretari general, Gregori López Raimundo, a la premsa, *"l'exigència de llibertat per a Carrillo i els seus companys no respon a un interès partidista, sinó que s'emmarca en la lluita per les llibertats, s'adiu amb la reivindicació d'amnistia i amb els drets de la classe obrera"*.

La mobilització , contrariament al que potser havia calculat el govern -que no pot rentar-se les mans cínicament de la detenció-, ha de créixer i creixerà. Ha d'adoptar formes noves i haurà de comptar amb un consens molt vast. Hi donaran suport els treballadors, perquè es mobilitzaran contra aquest nou intent barroer de marginar la classe obrera de la vida política del país; però també tothom que se sent representat a l'oposició,fins i tot molts dels qui van votar "sí" al referèndum, perquè els caurà la bena dels ulls i se sentiran, de sobte, enganyats per la demagògica propaganda oficial.Serà present a les mobilitzacions tothom que vol i demana AMNISTIA TOTAL, SENSE EXCLUSIONS.

L'empresonament de Santiago Carrillo i els seus companys, és una provocació del govern Suárez, és un insult a la democràcia i ha de convertir-se en esperó per a tots els qui reclamen, amb urgència, la llibertat per al nostre poble.

CRIDA DEL COMITÈ EXECUTIU

TOTA MENA D'INICIATIVES

En conèixer-se la notícia de la detenció de Santiago Carrillo, Secretari General del PCE, es va reunir el Comitè Executiu del PSUC i va acordar fer públic el següent comunicat:

"La detenció de Santiago Carrillo és un acte indamissible per part del govern i posa en evidència les contradiccions entre les seves paraules i els seus actes.

"Aquesta detenció pertorba el clima de diàleg necessari per a abordar els grans problemes que el país té plantejats.

"El Comitè Executiu del PSUC crida tots els seus amics, tots els demòcrates, a intervenir i a actuar per la llibertat de Santiago Carrillo. L'exigència de la seva llibertat no és només un acte solidari, sinó un pas en la batalla de la conquesta de la llibertat per a tothom.

"El Comitè Executiu del PSUC crida els seus militants a una gran mobilització pacífica per la llibertat de Santiago Carrillo, que ha de constituir un nou avenç en el camí de la democratització i de la concòrdia civil.

"El Comitè Executiu del PSUC crida a desenvolupar tota mena d'iniciatives en aquesta mobilització: Organitzar assemblees als llocs de treball, organitzar aturs de protesta, enviar telegrames a les autoritats, recollir signatures, enviar delegacions davant de les autoritats i a confluir en manifestació pacífica a les vuit del vespre als centres de les ciutats i dels pobles de Catalunya per conquerir la immediata llibertat de Santiago Carrillo."

A TOT ESPANYA

REACCIÓ IMMEDIATA

Només conèixer-se la detenció dels vuit dirigents del PCE, alguns milers de persones es manifestaren davant de la Direcció General de Seguretat a Madrid i sortia al carrer una edició especial de "Mundo Obrero", repartida a dojo. A Bilbao, Sevilla, Granada, Saragossa i altres poblacions s'organitzaren manifestacions, en alguns casos dissoltes brutalment per la força pública. El mateix dimecres, dia de la detenció, pràcticament totes les forces polítiques democràtiques expressaven la seva protesta i exigien del govern la llibertat immediata de Santiago i els seus companys: Partido Socialista Obrero Español, Partido Socialista Popular, Federación de Partidos Liberales, Federación de Partidos Socialistas, Federación de Juventudes Liberales, Partido del Trabajo, Movimiento Comunista de España, Liga Comunista, Liga Comunista Revolucionaria, Partido Nacionalista Vasco, Izquierda Democràtica, Partido Carlista, Movimiento Socialista Andaluz, Assemblea Democràtica de Mallorca, Coordinadora de Canarias, UGT, Coordinación Democrática de Santander.

Al mateix temps, més de sis mil intel.lectuals, professionals i artistes de tot Espanya donaven a conèixer un document en el qual expressen la *"ferma protesta davant d'aquest fet que suposa una greu contradicció amb els propòsits anunciats pel govern d'assegurar l'establiment d'un autèntic sistema democràtic a Espanya. La detenció del Sr. Santiago Carrillo obstaculitza la definitiva reconciliació entre els espanyols, al mateix temps que dificulta la participació del sector polític que ell representa en la construcció de la democràcia. En conseqüència, exigim del govern la immediata sortida en llibertat del Sr. Santiago Carrillo i la definitiva legalització de la seva situació a Espanya".*

Assenyalem també documents de protesta de col.legis professionals, associacions de veïns, entitats culturals i diferents organismes de tot Espanya.

Especial importància tenen les accions dels treballadors. Dijous hi hagué assemblees i aturs a la mineria asturiana, al metall de Sevilla i de Madrid.

PROTESTES A TOT EUROPA

Des del primer moment, es van rebre molts testimonis de protesta per la detenció de Santiago Carrillo i altres dirigents del Partit Comunista d'Espanya, de diversos països europeus. El Buró Polític del Partit Comunista Francès va assenyalar en una declaració: *"El nostre company no aspirava a altra cosa que a viure en la seva pàtria i a lluitar-hi per les seves idees. (...) Un veritable retorn a la democràcia a Espanya no serà possible fins que tots els partits polítics seguin legalment reconeguts. Això situa el problema de la legalització del PCE i el de l'alliberament de tots els presos polítics. El PCF reafirma la seva solidaritat calorosa amb el PCE, amb les forces d'oposició i amb els pobles d'Espanya, i exigeix de les autoritats espanyoles que Santiago Carrillo sigui posat en llibertat i reconegut oficialment pel govern espanyol com un ciutadà en plenitud dels seus drets. En solidaritat amb els pobles d'Espanya i per la llibertat, crida els treballadors i el poble francès a l'acció immediata per la llibertat de Santiago Carrillo."*

François Mitterand ha fet arribar un missatge de solidaritat, redactat en els termes següents: "Us adreço salutacions i expressió solidaritat dels socialistes francesos. Desitjo adveniment societat política pluralista i lliure de qualsevol discriminació." També ha enviat un telegrama de protesta al president Suárez.

Els governs de França, Itàlia, Bèlgica i Iugoslàvia, l'Assemblea Nacional Portuguesa i el Parlament Europeu han expressat també la seva protesta.

L'Associació Internacional de Juristes va expressar en un comunicat la seva *"commoció per la detenció de Santiago Carrillo i altres dirigents del PCE"* i va assenyalar que aquesta detenció -que qualifica d'inconcebible- *"es contradictòria amb l'establiment de la democràcia".*

En el mateix sentit s'ha expressat el Buró Polític del Partit Comunista de Bèlgica, el Secretariat del Partit Socialista de Bèlgica, el Partit Democratacristià de bèlgica i Justícia i Pau d'aquest mateix País.

També han formulat declaracions exigint l'alliberament de Santiago Carrillo l'Associació d'Espanyols d'Alemanya Federal, el president de la Lliga dels Drets Humans, el Comitè d'information et Solidarité avec l'Espagne (CISE), R. Pontillon, responsable d'afers internacionals del Partit Socialista Francès, Max Paul Fouchet i Pietro Nenni.

Les centrals sindicals CGT, CFDT, de França, i CGIL, d'Itàlia, han cursat telegrames al govern espanyol.

DECLARACIÓ DEL PCE

L'HOME DE LA RECONCILIACIÓ

El Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya reitera la seva enèrgica protesta per la detenció de Santiago Carrillo i d'altres membres significatius de la direcció del nostre Partit. Amb aquesta mesura, el Govern obre una nova i greu crisi en el procés democratitzador que havia promès al país.

La detenció d'un dels dirigents polítics més destacats de l'oposició democràtica, de l'home que ja fa vint anys va aixecar la bandera de la reconciliació nacional, és un atemptat a les llibertats i als bàsics drets de tots i de cadascun dels ciutadans dels pobles d'Espanya. Aquest acte repressiu dificulta la creació del clima de respecte i convivència que el país necessita per tal d'abordar amb solucions positives i democràtiques els greus problemes polítics, econòmics i socials amb què es troba.

Un cop més subratllem que aquests problemes no tenen solució mentre insisteixin a marginar del joc democràtic el Partit Comunista d'Espanya, mentre mantinguin la línia de repressió contra els seus dirigents, militants i organitzacions. La discriminació contra el Partit Comunista d'Espanya és una expressió més de l'intent de marginar la classe obrera en la vida política del país.

El Comitè Executiu rebutja fermament qualsevol temptativa de bandejament del país del seu Secretari General, que constituiria una violació del dret de tot espanyol d'origen a viure en la seva pàtria. Reclamem la llibertat immediata de Santiago Carrillo i esperem que el Govern garantirà la seva seguretat personal i la de la resta dels detinguts. Convidem tots els demòcrates a donar suport a aquesta justa demanda.

LA DETENCIÓ DE SANTIAGO CARRILLO I ELS SEUS COMPANYS

CATALUNYA: ALLIBEREM-LO!

PERSONALITATS D'ESGLÉSIA

Seixanta nou personalitats d'Església han signat una carta a l'opinió pública, a través de la qual declaren que *"una política de repressió i d'exclusions hipoteca el procés democràtic i la pacífica convivència que tots desitgem"*. Després de comentar l'extrema gravetat de la detenció de Santiago Carrillo, expressen: *"Estem convençuts que el país necessita la possibilitat de poder expressar les pròpies opinions polítiques i agrupar-se segons elles sense cap mena de discriminació. Per ai xò aquesta detenció posa en perill les esperances de democratització i reconciliació que el govern diu que vol empènyer, i una vegada més deixa frustrades les ànsies i el clamor del nostre poble."*

Signen el document, entre altres: Lluís M. Xirinacs,Agustí de Semir, Josep Dalmau,Pere Lluís Font, J.I. González Faus, Roser Bofill, Jordi Parpal, Víctor Blajot, Alfons C. Comín, Xavier Adroher, Josep M. Serra, Anna M. Roig, Joan Gomis,Manuel Ribas Piera, J.Rovira Belloso, Jaume Lorés,Cassimir Martí, Jacint Humet, Jordi López...

LA PERIFÈRIA INDUSTRIAL

A les poques hores de la detenció de Santiago Carrillo, la perifèria de Barcelona apareixia empaperada de pasquins exigint la seva llibertat immediata. Al mateix temps, les forces democràtiques posaven en marxa, malgrat la dificultat de les dates, amb moltes empreses ja en vacances, la resposta política solidària, que adoptava sovint la recollida de firmes i més sovint encara la presència immediata a la porta dels ajuntaments locals per lliurar als representants del govern Suárez escrits de protesta. Una altra forma de manifestació del rebuig popular a la detenció dels companys del PCE era la tramesa massiva de telegrames. I, finalment, la protesta es feia pública mitjançant manifestacions, sortides al carrer, pancartes, concentracions, etc.

En un primer recull incomplet d'accions, hauríem de fer esment de la manifestació de Cerdanyola,de la manifestació amb pancarta a Mataró,de la concentració de Sant Adrià davant de l'Ajuntament, la manifestació de Cornellà, la instal.lació a Mollet d'una taula a la Rambla, sota una gran inscripció: "Llibertat per a Santiago Carrillo", i en la qual han estat recollides un miler de signatures, que els companys del partit han portat a mà a la Comandància de la Guàrdia Civil. Per la seva banda, a Sabadell, deu organitzacions polítiques han adreçat un escrit a l'alcalde, en el qual,després de protestar per la detenció de Carrillo,manifestaven:*"Creiem que aquest fet repressiu és una evident contradicció amb les manifestacions de democràcia i reconciliació nacional que el govern del senyor Suàrez fa arreu"*. A l'Hospitalet es van concentrar duescentes persones davant de l'Ajuntament i van lliurar un document de protesta, Es van enviar dos-cents vuitanta telegrames, de cop. A Esplugues, setanta veïns van portar a l'Ajuntament més de dues-centes firmes per la llibertat de Carrillo. A Molins de Rei,distribució i venda de "Mundo Obrero", així com un telegrama col.lectiu i unitari. A Terrassa,en el marc d'una manifestació unitària per l'amnistia, es va fer esment de la detenció de Carrillo . Declaracions de les assemblees democràtiques de Sant Feliu i Sant Boi.Declaració, també, del Comitè local del PSUC de Badalona.

Són molts els grups de treballadors que han iniciat les protestes en el si mateix de l'empresa, Tenim referències de les protestes dels treballadors de Rivière,Uralita i Aiscondel, de Cerdanyola, de Pegaso, de la Zona Franca, de Pirelli i Siemens de Cornellà,d'un grup de càrrecs sindicals del Baix Llobregat, telegrames a la Cel.lo i l'Esesa de Badalona.

Per la seva banda, els treballadors del ram de la química de Barcelona han decidit en assemblea enviar telegrames i donar publicitat, en els propis centres de treball, a la detenció de Santiago Carrillo.

A d'altres empreses de l'Hospitalet i de Sabadell s'han pres també acords semblants.

Al primer balanç d'accions, hauríem d'afegir també algunes iniciatives especialment espectaculars:com la marxa per Sant Feliu de companys portant un rètol

(passa a la pàgina següent)

PERSONALITATS CATALANES

"EXIGIM LA SEVA LLIBERTAT"

Dues-centes conegudes personalitats catalanes, en conèixer la detenció de Santiago Carrillo i set altres membres del Comitè Executiu del PCE, van fer públic el següent comunicat: "Assabentats de la detenció de Santiago Carrillo, protestem davant aquest fet, inadmissible per a qualsevol demòcrata. Exigim la seva immediata llibertat dins el marc de la reivindicació popular per a la normalització democràtica a l'Estat espanyol i de la lluita per l'amnistia i les llibertats sense exclusions." *Signen el document els rectors de les universitats de Barcelona, senyors Josep Laporte, Manuel Jiménez de Parga i Julià Fernández,* i, entre d'altres, els següents intel.lectuals, professionals i artistes catalans: *Josep Miquel Abad, Antoni Alvarez Solís, Vicenç Aranda, Ricard Bofill, Ramon Bastardes, Josep Benet, Esther Boix, Jordi Carbonell, Anton Carrera, Max Cahner, Pèlix Cucurull, Xavier Castellà, Alexandre Cirici, Josep M. Castellet, Jordi de Cominges, Jaume Cleries, Salvador Clotas, Jaume Camino, Alfons C. Comín, Carles Duran, Tomàs Delclòs, Josep Espar, Núria Espert, Manuel Esteban, Josep M. Forn, Jaume Fuster, Josep Fontana, Xavier Folch, Pèlix Fanés, Joan Garcia Grau, Jordi Gil, Maria Girona, Carles Jordi Guardiola,Josep Guinovart, Roman Gubern, Maria Guria, Gustau Hernández, Jordi Herralde,Jacint Humet, Antoni Kirchner, Elisa Lamas, Jordi Llimona, Enric Lluch, Joan Marsé, Marta Mata, Ovidi Montllor, Guillermina Motta, Isidre Molas, Oriol Martorell, Ramon Moragas, Víctor Mora, Terenci Moix, Albert Manent, Enric Majó, Ricard Muñoz Suay, Joaquim Sempere, Magda Oranich, Maria Antònia Oliver, Joan Oliver, Jordi Oliveras, Jordi Porta, Albert Pons Valon, Jaume Perich, Marc Palmés, Marta Pessarrodona, Pere Portabella, Manuel de Pedrolo, Octavi Pellissa, Albert Ràfols Casamada, Raimon, Rafael Ribó, Josep Ramoneda, Josep Ribera, Carles Santos, Joan Senent-Josa, Jordi Solé-Tura, Josep Solé Barberà, Miquel Sodupe, Manuel Sacristan, Agustí de Semir, Felip Solé Sabarís, Ricard Salvat, Antoni Tàpies, Laura Tremosa, Maruja Torres, Joan Vinyoli, Francesc Vallverdú, Manuel Vázquez Montalban, Serena Vergano, Joan Pere Viladecans, Eulàlia Vintró.*

Carme Menéndez, muller de Santiago Carrillo, i altres parents, en una conferència de premsa, a Madrid, que es va fer tot seguit de ser coneguda la detenció.

JOVENTUT COMUNISTA DE CATALUNYA

CRIDA A LA JOVENTUT

El Comitè Executiu de la Joventut Comunista de Catalunya va fer públic el següent comunicat:

"Reunit el Comitè Executiu de la Joventut Comunista de Catalunya amb motiu de la detenció de Santiago Carrillo, secretari general del Partit Comunista d'Espanya, i d'altres membres de la direcció, ha pres l'acord de fer públic el següent comunicat:

"1) Denunciar la detenció de Santiago Carrillo i alguns membres de la direcció del PCE, com un gravíssim atemptat a la convivència i al desig del poble català i espanyol d'assolir la plena democràcia i en oberta contradicció amb les paraules del govern Suárez.

"2) Exigir que posin immediatament en llibertat Santiago Carrillo, ja que el govern ha de ser conseqüent amb les seves paraules i no té cap autoritat, ni legal ni moral, per a mantenir la seva detenció.

"3) Fer una crida a tota la joventut i a tot el poble català per aconseguir la seva llibertat immediata i, alhora, fer que sigui una realitat la consecució de l'amnistia total per a tots els presos i exiliats polítics, prestant suport amb totes les nostres forces a la campanya "Per Nadal, tots a casa", la llibertat per a tots els partits polítics, sense cap exclusió, i el retorn de les institucions de l'Estatut del 32."

PERSONALITATS POLÍTIQUES CATALANES

llibertat sense exclusions

La reacció de protesta de les forces i personalitats polítiques catalanes va ser immediata. En fem una breu síntesi:

▶PSC (Congrés). *"El secretariat general del Partit Socialista de Catalunya protesta enèrgicament per la detenció de Santiago Carrillo, secretari general del PCE. El Partit Socialista de Catalunya considera que la prolongació de la detenció de Santiago Carrillo, o la seva expulsió del territori de l'Estat espanyol, constituiria un acte antidemocràtic d'una extraordinària gravetat."*

▶SÁNCHEZ CARRATE (PTE). *"La detenció de Santiago Carrillo és una de les conseqüències de l'aplicació de la reforma política que pretén celebrar unes eleccions en les quals estaran marginats els partits obrers. Aquest fet posa en primer pla la necessitat de la mobilització per la legalització de tots els partits obrers i el reconeixement dels drets democràtics i nacionals."*

▶CABALLERO (PARTIT CARLÍ CATALÀ). *"Es una decisió desesperada del govern. Carrillo i tots els presos polítics i els exiliats han d'anar lliurement pel país."*

▶BARRERA (ERC). *"Confio que, com va esdevenir-se amb López Raimundo, la detenció del senyor Carrillo serà molt breu i permetrà al govern legalitzar la seva situació. No hi ha, absolutament, cap raó perquè el senyor Carrillo no pugui residir legalment a Espanya i actuar d'acord amb les seves convicciones que, com totham sap, són contràries a la violència."*

▶A. CUITO (PSC-ex Reagrupament). *"Han de deixar lliure el senyor Carrillo i, a més a més, deixar-lo actuar lliurement en el país. Nosaltres som partidaris de la legalització del Partit Comunista d'Espanya com més aviat millor. Es clarissim, el senyor Carrillo no pot ser detingut i ha de gaudir de tots els drets d'un espanyol. Demanem la legalització del PCE i de tots els seus dirigents."*

▶JOAQUIM MOLINS (CENTRE CATALÀ). *"Lamento el que ha passat i espero que el desenvolupament del procés polític del nostre país, que s'està orientant cap a la democràcia, eviti en el futur situacions de tensió com la que comentem."*

▶ANDREU I ABELLÓ (PSC-Congrés). *" Es un error detenir el líder d'un partit que té un programa que no predica la violència. També fóra un error expulsar Santiago Carrillo del país. Espero que passi com amb López Raimundo i l'alliberin aviat. Només el poden acusar de pertànyer a un partit il.legal, com ho són tots els de l'oposició autèntica."*

▶EMPAR PINEDA (MCC). *"D'una banda, em recorda la detenció de López Raimundo. Es a dir, intueixo un exés de zel per part de la policia. I, d'altra banda, tinc la impressió que situacions com aquesta es repetiran. Pot ser un procediment per reconèixer els diversos líders dels partits encara no reconeguts. Potser sigui una manera, molt a l'espanyola, de legalitzar les forces polítiques."*

▶LLIBERT CUATRECASAS (UDC). *"Es absolutament indispensable i urgent que hi hagi les condicions de llibertat que assegurin a qualsevol dirigent polític la seva plena llibertat de moviments en la tasca de construir la democràcia en aquest país."*

▶ENRIC NOSAS (PSC-ex R). *"Desitgem que sigui el mateix que va passar amb el senyor López Raimundo, que serveixi per a legalitzar la seva situació a Espanya. Protestem per aquestes detencions i reiterem el nostre desig que aviat sigui posat en llibertat."*

▶PARTIT SOCIALISTA POPULAR DE CATALUNYA. *"El govern denominat reformista posa de manifest, una altra vegada, la seva incapacitat de donar una resposta democràtica al canvi polític que el poble espanyol demana. Democràcia significa llibertat i aquesta llibertat, perquè sigui certa, no ha de tenir limitacions ni exclusions. El govern manca de legitimació, pel seu origen i composició, per a proclamar quin partit o persona és o no democràtica. Aquesta legitimació correspon al poble espanyol exclusivament. Per això, el PSPC demana la immediata llibertat del ciutadà espanyol Santiago Carrillo."*

CATALUNYA: ALLIBEREM-LO!

(ve de la pàgina anterior)

que deia:"Nosaltres, també som comunistes", l'edició de dos mil exemplars de la revista portantveu del PSUC a Manresa: "Martell", les accions d'El Prat, Sant Just, Viladecans, Rubí, Ripollet, els ex-presos de Cornellà, Igualada, entre altres.

LA PROTESTA AL CARRER

El mateix dia 23, a Terrassa es concentraven dues-centes persones a la plaça Vella i el dia 24, més de cinc-centes.

A Barcelona, a les hores de més tràfec humà, la tarda del 23, dues mil persones desfilaren Rambla avall, malgrat la dura repressió dels "antidisturbis". El dia següent, 24, nova concentració i manifestació, amb més de cinc mil persones, amb pancartes i banderes, i un míting final en el Pla de la Boqueria.

TELEGRAMES DE PROTESTA

Milers de telegrames de protesta per la detenció de Santiago Carrillo i els altres set companys del PCE estan arribant aquests dies al govern, d'arreu de Catalunya. Personalitats polítiques, dirigents sindicals, representants d'associacions i organitzacions de tota mena, els signen. Sense pretendre fer una llista completa, ni de bon tros, citarem els de l'Associació Catalana d'Ex-Presos Polítics, dels principals dirigents de la Confederació Sindical de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, dels despatxats de la Seat. A Barcelona, Mataró, l'Hospitalet, Badalona, Sabadell, Terrassa i altres poblacions, centenars de persones han anat col.lectivament a les oficines de telègrafs.

DOCUMENTS EXIGINT LA LLIBERTAT DE CARRILLO

Entre els nombrosos comunicats d'organismes i entitats catalanes destaquem els de les assemblees de treballadors de moltes empreses: Pirelli i Siemens, de Cornellà; Dr. Andreu, Bayer Española, Hubber, Fides, Kores i Kemikron, del ram de la química, de Barcelona; Cel.lo, de Badalona, etc. També n'hi ha de les federacions sindicals de CCOO de la Construcció, Química, Tèxtil i altres i de força comissions obreres d'empresa.

Coneixem l'escrit de setanta arquitectes de Barcelona; el dels professors de les Universitats catalanes; un document conjunt de les forces polítiques de Sant Just Desvern; un altre de duescentes personalitats de Mataró; el de cinc-cents veterans del PSUC, la major part d'ells ex-presos, que publiquem en la secció "Vida del Partit"; el document conjunt de les organitzacions juvenils: Moviment de Joves Socialistes de Catalunya, Joventuts Socialistes d'Alliberament Nacional dels Països Catalans, Joventuts Socialistes de Catalunya (PSOE) i Joventut Comunista de Catalunya.

RECULL de EN CASTELLANO

treball

SETMANAL

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

TRADUCCION DE ALGUNOS ARTICULOS DEL NUMERO 460 DE TREBALL CORRESPONDIENTE AL LUNES, 13 DE DICIEMBRE DE 1976

DESPUES DEL REFERENDUM

GANAR LAS ELECCIONES

La total derrota de los "ultras" es, sin duda, el rasgo más significativo del referéndum del 15-D. Con un porcentaje del 2,6 por ciento a nivel de España y del 2 por ciento a nivel de Cataluña, los sectores bunkerianos han quedado reducidos a aquello que en realidad representan: una minoría insignificante de la población. ¿Podrá decir el gobierno con estos datos que si no restituye al pueblo las libertades es porque los "ultras" no lo permiten?.

Otra característica importante del 15-D es el elevado porcentaje de abstenciones (5.158.840 en toda España; en Cataluña, 983.804), muy significativo si tenemos en cuenta el marco político general -falta de libertades políticas, presión gubernamental a favor del "sí" en los medios de comunicación, represión sistemática contra los que propugnábamos la abstención...- y las coacciones concretas a que han sido sometidos buena parte de los electores -amenazas de "recortar" sueldos y de dificultar ciertos trámites administrativos si no se presentaba el certificado de voto, abonamiento de cuatro "horas extra" por las empresas, etc.-, así como la falta de credibilidad de un escrutínio realizado sin ningún control. Cualquier ciudadano pudo observar, miercoles 15, como muchos colegios electorales quedaban vacíos, y la misma prensa ha ofrecido testimonios -incluso gráficos- del hecho de que una parte de los funcionarios gubernamentales habían aprendido las técnicas manipuladoras del "fraga-réndum" de 1966. Testimonios de numerosos pueblos de Cataluña expresan muy claramente el alcance de las presiones y coacciones. Y que nadie se confunda: en este referéndum, casi todos los que se han abstenido lo han hecho, no por indiferencia, sino por compromiso con la democracia. Los perezosos y los abúlicos, para huir de enredos, han votado sí, contrariamente a lo que pasa en las consultas electorales libres que el cobierno ha pretendido comparar con la del día 15 para minimizar el elevado porcentaje abstencionista. El hecho de que casi el 90 por ciento de los españoles residentes fuera de España se hayan negado a votar -y no porque se inhiban sino porque tienen más libertad- es bien significativo.

Ciertos sectores políticos se han aprestado a señalar -cosa que no ha hecho ni el señor Suárez- el rotundo triunfo del gobierno. Pero los 16 millones de españoles que han votado sí, ¿han votado realmente a favor de la reforma?. Sólo una interpretación burda de los resultados podría llevarnos ha aceptar esta conclusión. El sí mayoritario no es un aval al continuismo, sino a la democracia que promete el gobierno reformista y propugna la oposición. Una buena parte del sí, en el contexto en que ha tenido lugar la consulta electoral, son votos a favor de la democracia y de la soberanía popular, ejes de la demagogia pre-electoral del reformismo.

¿Y ahora qué?. El referéndum ha pasado; los problemas del país quedan sobre la mesa. Uno de ellos, la crisis económica, de una gravedad que nadie desconoce, será dramática dentro de poco despues de la nueva subida de los crudos. Otro, el de la violencia de los "ultras" y de los sectores marginados de dudosa identidad política, puede llevar al país a un callejón sin salida.

Si el gobierno, embriagado por una interpretación forzada del resultado del referéndum, retarda más la negociación con la oposición, susurrando por lo bajo promesas de democracia y aplazando, de hecho, como hasta ahora, el ejercicio de la verdadera libertad; si continua pretextando presiones ineludibles de la ultra-derecha para justificar los obstáculos a la normalización del país y la tolerancia discriminada; si continua oponiéndose al ejercicio de la autonomía de las nacionalidades españolas, no habrá ninguna posibilidad de establecer una nueva etapa de convivencia y reconciliación en la vida del nuestro país. Y la responsabilidad del gobierno arrastrará a la monarquía. Porque para resolver los problemas de España no hay otro camino que la libertad.

Pero si el gobierno interpreta correctamente los resultados del referéndum, habrá de aceptar la negociación y las siete condiciones que propone la oposición para la realización de unas elecciones libres: reconocimiento de todos los partidos políticos y organizaciones sindicales; reconocimiento, protección y garantía de las libertades políticas; disolución del aparato del Movimiento; amnistía; utilización equitativa de los medios estatales de comunicación de masas; negociación de la ley electoral y control democrático de las elecciones, y reconocimiento de institucionalizar políticamente las nacionalidades y regiones del Estado español.

Facilitar el cumplimiento de estas condiciones es una responsabilidad ineludible del gobierno. Si no atiende a esta responsabilidad, las elecciones legislativas anunciadas para dentro de pocos meses tendrán el valor de una pardia que no servirá para legitimar a nadie. Mucho más si tenemos en cuenta que cerca de 22 millones de electores -se puede decir que casi todos los que no han votado "no" en el referéndum- quieren elecciones libres y por esto mismo no están dispuestos a avalar una parodia de elecciones.

Conseguir las siete condiciones es también responsabilidad de la oposición, Esta ha dado pruebas de flexibilidad y responsabilidad. Y no puede hacer más concesiones substanciales sin renunciar al que ha de ser hoy el objetivo central de todo el pueblo: las libertades políticas. Es necesario subrayarlo porque el gobierno -que ha reaccionado con métodos puramente franquistas a la rueda de prensa de Santiago Carrillo- continua empeñado en dividir a la oposición, manteniendo a los comunistas y a otros sectores de la izquierda en la categoría que, arbitráriamente, nos ha asignado Martín Villa: la de los ilegales no legalizables.

(pasa a la página siguiente.)

DESPUES DEL REFERENDUM

GANAR LAS ELECCIONES

(viene de la página anterior.)

¿Podemos, los comunistas, anunciar nuestro propósito de ir a las elecciones si aún no hay ninguna garantía de libertad?.¿No será hacerle el juego al reformismo, renunciar a la democracia?.

Los comunistas -que en la campaña por la abstención hemos dado pasos adelante muy importantes en la imposición de hecho de nuestra legalidad- exigimos la legalización de todos los partidos sin exclusiones. Y no aceptaríamos disfrazarnos ni asumiríamos ningún camuflaje para poder sacar la nariz vergonzosamente en las próximas elecciones. Cuando se dice que "se tendría que encontrar la manera de que los comunistas participasen sin necesidad de legalizarlos" los comunistas contestamos: la libertad es indivisible. O hay para todos o no es libertad. Y estamos dispuestoa a conquistarla. Por eso iremos a las elecciones. Y lo haremos sin esconder nuestra personalidad, desde la legalidad si se nos legaliza o imponiendo nuestra presencia si se pretende mantenernos en la ilegalidad.

La razón de nuestra decisión radica en el hecho que examinamos en el pasado número de "Treball": el terreno de juego en que nos movemos hoy es el terreno de la reforma; conseguir los objetivos de la ruptura exige, en las nuevas condiciones, colocar en el lugar central el combate por la libertad tal como ha sido expresada por la oposición en la propuesta de las siete condiciones. Renunciar previamente a la consulta electoral sería tanto como dejar al gobierno la iniciativa, mantener una actitud puramente testimonial, que podría parecer más "pura" pero que haría el juego a los que pretenden aislarnos de la escena política y reducir nuestra incidencia en las masas. Ninguna fuerza política puede ignorar, y tampoco las fuerzas revolucionarias, que la batalla política no tiene lugar en el terreno escogido por la oposición, sino en el terreno de la reforma y, más concretamente, en el terreno de las elecciones de la reforma. Una política realista reclama de los revolucionarios tener en cuenta la correlación de fuerzas. Y cuando casi todas las fuerzas políticas del país, y también las fuerzas democráticas, han anunciado ya su propósito de concurrir a las elecciones y han orientado, de hecho, su práctica, antes ya del referéndum, a preparar las elecciones; cuando el conjunto de la oposición ha rehecho su unidad alrededor del objetivo de garantías democráticas para las elecciones y, sobre todo, cuando aparece con tanta claridad como ahora la posibilidad de conseguir estas garantías, los comunistas no podemos renunciar a situarnos en la perspectiva electoral si queremos contribuir decisivamente a ganar la libertad.Si estas garantías no fuesen conseguidas, no avalaremos una farsa electoral, por bien vestida que la presenten. Pero ésto no depende tanto del gobierno como de la decisión de la oposición y de la voluntad de las masas. Y orientamos nuestra campaña electoral a empujar la lucha de las masas para conseguir la libertad, la amnistía y el Estatuto de autonomía, que han sido, son y serán para nosotros objetivos irrenunciables.

Joan Busquet.

REFERENDUM

EL PUEBLO QUIERE LA DEMOCRACIA

El mismo día del referéndum, por la tarde, unos seis mil trabajadores de Seat se reunieron en asamblea en el campo de futbol de las "viviendas de Seat" para respaldar las negociaciones del convenio colectivo. Era todo un símbolo: mientras se disparaban las primeras valoraciones triunfalistas del gobierno sobre los resultados, mientras se escuchaban los primeros comentarios del poder al estilo de "el pueblo con la reforma" y "el gobierno reforzado", una imponente asamblea de la primera fábrica de Cataluña y de toda España ponía de manifiesto otra realidad. Dejaba bien patente que el referéndum no detenía las luchas obreras y populares y advertía a los interpretadores de "pa sucat amb oli" que no se aventurasen a hacer apreciaciones demasiado eufóricas.

Pero el símbolo no acaba aquí. Al disolverse la asamblea, la columna obrera, formada por los seis mil trabajadores que abandonaban el polideportivo, pasó por delante de un colegio electoral que ya cerraba sus puertas y donde unos cuantos funcionarios de bigotillo bien recortado se preparaban a realizar el recuento de votos. La silbada fue de pronóstico reservado. Algunos dirigentes tuvieron que intervenir, incluso, porque alguno de los trabajadores, que estaban indignados por la "farsa democrática" contrapuesta a la dura realidad de la negociación de un convenio en el que la empresa hace todo lo posible para abocar a los trabajadores al laudo, no tirase alguna piedra contra las improvisadas oficinas electorales.

La clase obrera se ha abstenido. Es cierto, en términos generales, para toda España, donde las regiones y nacionalidades más industrializadas presentan un porcentaje de abstenciones más importante que la media del país. Y es evidente para Cataluña, donde la abstención ha sido destacadísima en Barcelona capital y en las comarcas del cinturón obrero, pobladas esencialmente por trabajadores de la industria y de los servicios, muchos de los cuales estaban en lucha o acababan de salir de ella. De cada tres barceloneses se ha abstenido uno, cifra que supone una auténtica victoria democrática si se tiene en cuenta la desigualdad de medios de que han dispuesto los partidarios de la votación afirmativa -el gobierno con todo el aparato estatal y una presencia abrumadora en todos los medios de comunicación- y los partidos de la oposición democrática, que han propugnado una abstención activa a base de carteles pegados por militantes y de hojas repartidas de mano en mano. El éxito de la abstención, en Cataluña en general y en Barcelona en particular, tiene una significación todavía más alentadora para el futuro -es decir, para las próximas elecciones- si tenemos en cuenta que sólo los partidos de izquierda han hecho campaña por la abstención mientras que muchos partidos del Consell se inhibían -es decir, facilitaban, de hecho, que sus seguidores fuesen víctimas de la intensa campaña propagandística- e incluso algunos defendían la participación. No es, pues, ningún disparate decir que un barcelonés de cada tres ha seguido las orientaciones de los partidos de izquierda. Podemos decir que, incluyendo los votos en blanco que suponen, en este caso, la misma intención que la abstención, un 40 por ciento de la población barcelonesa se ha manifestado por la ruptura.

Esta primera conclusión, que necesitará confirmarse a la luz de datos definitivos a nivel comarcal y de población, hay que añadir la importante significación que tiene para Cataluña el hecho de que las provincias más abstencionistas sean las de las nacionalidades oprimidas del Estado.Destaca Guipúzcoa,con más de un 55 por ciento de abstención, y Vizcaya, con cerca de un 47. Pero también Navarra, donde la abstención ha sido practicamente tan elevada como en Barcelona-provincia, Tenerife, con un 32'4 por ciento y,también, Orense, Pontevedra y La Coruña, que pasan del 30 por ciento de abstención. Los datos, por muy manipulados que estén,dan una idea clara de la incapacidad del gobierno para hacer valer su estrategia en Galicia, Euskadi y Catalunya. Otra conclusión provisional de gran significación y que supone, más allá del referéndum, la dificultad de las clases dominantes españolas para buscar un respaldo a su política en estas tres nacionalidades.

Dicen que ha votado más del 70 por ciento del censo electoral, Supongámoslo. En todo caso, es bien cierto que "el pueblo quiere votar" y que muchos ciudadanos han ido a las urnas porque el régimen ha sido, durante cuarenta años, la negación de toda práctica democrática. Pero nadie puede interpretar los resultados del miercoles, día 15, como un apoyo al continuismo. Como decía Gregori López Raimundo, en una encuesta de urgencia al Diario de Barcelona, "el sí ha sido dado, mayoritáriamente, a la democracia que propugnamos los que nos abstuvimos".

JORDI SOLE-TURA A "MUNDO DIARIO"

L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA i LA COMISSIÓ ESPECIAL

Amb aquest mateix títol, "Mundo Diario" del 22 d'aquest mes va publicar un article de Jordi Solé-Tura, membre del Comitè Executiu del PSUC, que reproduïm íntegrament:

Diumenge passat es va reunir la XXIV Permanent de l'Assemblea de Catalunya, una de les més importants que s'han celebrat fins ara, pels acords que s'hi varen adoptar. Dilluns va venir a Barcelona el president del govern, senyor Suárez, per oficialitzar la conclusió dels treballs de la comissió per a l'estudi d'un règim especial de les quatre "províncies" catalanes.

Aquests dos fets estan íntimament relacionats entre ells. El nomenament de l'esmentada comissió per dalt, l'índole de les seves propostes i, finalment, la presència del propi senyor Suárez a Barcelona per prestar-li suport constitueixen la versió per a Catalunya de la política reformista del govern.

Amb aquesta operació intenten que a Catalunya continuï governant un sector important dels mateixos homes que l'han governada d'una manera o altra.

Es significatiu, tanmateix, que aquests homes hagin hagut de baixar al terreny definit per l'oposició democràtica, és a dir, el terreny del reconeixement de la personalitat nacional de Catalunya -"regional", diuen ells- i de l'autonomia.

Després d'haver governat el país amb les institucions del més rígid i autoritari centralisme, ara parlen de retornar a Catalunya les seves "institucions històriques". Després d'haver imposat i mantingut la més gran de les discriminacions contra la llengua catalana, han d'assumir ara la reivindicació de la cooficialitat. I així successivament.

Això demostra que el poble de Catalunya ha sabut fer-se escoltar, malgrat tot. Demostra que, a Catalunya, ningú no pot aspirar ja a representar cap opció política si no comença per assumir la realitat catalana.

Davant de la política del reformisme a Catalunya, la Permanent de l'Assemblea de Catalunya n'ha definit una altra, molt diferent.

L'Assemblea de Catalunya ha mostrat, en primer lloc, la seva intenció de participar plenament en el procés de la negociació de les llibertats a nivell de tot l'Estat, tot acceptant la creació de l'anomenada "Comissió dels nou" i ratificant la persona ja elegida per diversos partits catalans per a formar part de l'esmentada comissió, és a dir, Jordi Pujol.

Amb aquesta decisió, l'Assemblea de Catalunya, l'organisme més representatiu de les aspiracions nacionals de Catalunya, ha repudiat clarament les tendències a la negociació separada, al marge de les instàncies unitàries de l'oposició a tot l'Estat. I això sense renunciar a la negociació específica des de Catalunya i per a Catalunya, però dins de les úniques coordenades que li donen sentit: les coordenades de la lluita per les llibertats a nivell de tot l'Estat.

En segon lloc, l'Assemblea de Catalunya, a proposta del PSUC, ha reprès amb força la reivindicació de l'Estatut de 1932 i ha proposat de llançar una gran campanya popular amb el lema "Volem l'Estatut".

Tenim, doncs, dos projectes polítics. Un, el del reformisme oficial, el dels homes que han governat durant aquests anys amb les institucions centralistes i que, per tal de continuar governant, s'han vist obligats a cercar una certa adaptació. Proposen la creació d'un Consell General de Catalunya per a després de les eleccions, parlen de la Mancomunitat i, al capdavall, intenten una readaptació de les institucions i dels governants actuals. I tot això sense garantia, per ara, que les eleccions es facin amb la plenitud de les llibertats democràtiques.

Un altre, el de l'Assemblea de Catalunya. Proposa el restabliment provisional de l'Estatut de 1932, amb les seves corresponents institucions, cerca la màxima unitat de tots els sectors del poble i de l'oposició democràtica i presta suport als esforços unitaris per obtenir la plenitud de les llibertats a Catalunya i en tot l'àmbit de l'Estat espanyol.

Entre un projecte a l'altre hi ha, lògicament, zones de confluència, perquè el reformisme oficial s'ha desplaçat al terreny definit per l'oposició, però també n'atrau una part al seu propi terreny.

Es possible que hi hagi sectors que fluctuïn, que tendeixin a incorporar-se a l'opció reformista per por a un excessiu protagonisme del poble. Però no cal dubtar que som davant d'una fase decisiva de la marxa cap a les llibertats.

Al final d'aquesta marxa, ens podem trobar amb unes llibertats limitades o amb les llibertats plenes. Ens podem trobar que continuïn governant els mateixos homes que ho han fet fins ara, o que governin nous homes, nous equips amb nous programes.

Tot això dependrà de com es decideixi l'opció entre aquests dos programes polítics. Per això deia al començament que la reunió de la XXIV Permanent de l'Assemblea de Catalunya i allò que s'hi ha aprovat és d'una importància extrema, perquè crea les condicions per a avançar cap a una solució autènticament democràtica a tot el país, per la doble via de la mobilització i la negociació.

COMUNICAT DEL COMITÈ EXECUTIU

COMISSIÓ ELECTORAL DEL PARTIT

S'ha reunit el CE del Partit Socialista Unificat de Catalunya per tal d'examinar l'actual moment polític i la nova situació política oberta després del referèndum del proppassat dia 15.

Del referèndum i els seus resultats, el CE del PSUC creu necessari de subratllar-ne els següents aspectes: el referèndum no s'ha desenrotllat en un quadre de llibertats i garanties. Malgrat la probable manipulació dels resultats, se n'ha de retenir: primer, el nombrós bloc d'abstencions actives, actitud que el PSUC entre d'altres partits va preconitzar; segon, el reduïdíssim nombre de nos, que treu validesa a l'argumentació del Govern per a justificar la poca pressa en l'avenç democràtic en la força dels ultres; tercer, la major part dels vots afirmatius està motivada per un desig generalitzat de canvi real i es poden comptabilitzar com vots per la democràcia.

El CE del PSUC saluda els acords de la XXIV Permanent de l'Assemblea de Catalunya, especialment el que es refereix a la campanya "Volem l'Estatut", i el que defineix la presència de l'Assemblea de Catalunya en la Comissió àmplia que, a través de la designació de Jordi Pujol, ha d'impulsar la participació de Catalunya en la negociació unitària amb el govern mitjançant la "Comissió dels nou", en la perspectiva de fer realitzar els quatre punts de l'Assemblea de Catalunya.

L'endemà del referèndum s'ha obert una nova etapa de la política del nostre país, i que col.loca en un primer pla la perspectiva de les eleccions. El PSUC està decidit a lluitar contra qualsevol intent de marginació i a imposar la seva presència en el procés electoral, exigint que aquest es desenrotlli en condicions de llibertat. El CE del PSUC ha procedit a la formació d'una Comissió electoral del partit que properament proposarà els noms dels candidats del nostre partit per a totes les circunscripcions electorals, per a les Corts i el Senat, així com dels interventors de les meses electorals.

En una pròxima reunió del Comitè Central del PSUC es discutirà un projecte de document sobre la lluita per l'alliberació de la dona i s'examinaran les qüestions relacionades amb la campanya electoral i la convocatòria del IV Congrés del partit, la celebració del qual fou un acord del darrer Ple del Comitè Central. Aquest IV Congrés i la seva celebració ha d'ésser la culminació del procés de sortida a la llum i de la plena legalitat per als comunistes catalans.

Barcelona, 21 de desembre del 1.976

CRÒNICA LABORAL

VICTÒRIES OBRERES

La setmana ha estat pròdiga en negociacions. Els estibadors del moll han omplert els vint-i-un dies de vaga amb assemblees, manifestacions, d'ells i àdhuc de les seves dones, per la zona del port, de denúncia constant dels tripijocs de la patronal bunqueriana del port, que volia contractar esquirols. La solució a la qual s'ha arribat no és acceptada per molts dels estibadors, però, almenys, representa poder tornar a reunir-se tots junts al port, les portes del qual havien estat tancades per a ells aquests darrers dies. L'última paraula la té ara Magistratura de Treball, ja que el seu veredicte decidirà la readmissió o no dels set estibadors despatxats amb l'excusa dels aturs del dia 12 de novembre, però en realitat per haver defensat les moltes reivindicacions pendents. La feina al moll és una de les més dures, amb dolentíssimes condicions de treball que fan que molts estibadors pateixin molt aviat de la columna vertebral, com el dirigent Ramon Serrano.

Els mil vuit-cents estibadors, un cop que s'han tornat a reunir, han decidit tornar a pressionar la patronal fent vaga d'hores extres.

LA "ROCA", ENCARA

Una solució similar -deixar la readmissió en mans de la Magistratura de Treball- no ha estat acceptada per la direcció de la Roca. Una comissió formada per representants dels treballadors d'aquesta empresa i de les centrals sindicals CCOO, USO, UGT i CNT ha iniciat un diàleg per trobar també una solució al conflicte. La postura de l'empresa continua sent d'una intransigència total. Davant de les noves ofertes negociadores dels treballadors, només ofereix un rígid principi d'autoritat: abans de parlar, tornar a treballar. El parèntesi que obren les festes hauria de servir per fer novament pressió sobre l'empresa des de tots els àmbits a fi d'aconseguir la readmissió dels despatxats i la incorporació a la feina en les millors condicions possibles.

EL CONVENI DE RENFE

Una lluita que ha tingut ressò per tot l'Estat espanyol és la del conveni de Renfe. Assemblees, aturs, vagues de zel, concentracions, tot un seguit d'accions al voltant d'una plataforma reivindicativa assumida pels setanta mil treballadors que, repartits per tot el país, té aquesta empresa estatal. Tot i que el conveni -el primer signat, després de molts anys de lluita- deixa al tinter moltes de les reivindicacions, s'ha aconseguit un important augment de nou mil pessetes, que eleva el salari mínim a vint-i cinc pessetes mensuals. Ha estat un pas endavant d'una importància que, avui, encara difícilment podem calibrar en tota la seva magnitud. S'ha comptat amb la solidaritat dels sindicats de França, Anglaterra, Portugal, Itàlia, Bèlgica, Alemanya; amb la incorporació dels administratius a la lluita, etc., coses que han impedit la militarització del servei, que la direcció de l'empresa havia demanat. Una lluita reivindicativa exemplar en molts aspectes.

AIGUA, GAS I ELECTRICITAT

Altres empreses del sector de serveis -les d'aigua, gas i electricitat- han signat també molt bons convenis. Els augments aconseguits en aquestes empreses es xifren entre vuit i deu mil pessetes mensuals, més moltes altres millores de tipus econòmic, social, sindical, etc. A Hidroelèctrica de Catalunya, S.A., els titulats superiors han decidit d'entrar en el conveni i lliguen els seus salaris i els augments als de la resta del personal.

SEAT: READMISSIÓ PARCIAL DELS DESPATXATS

Els treballadors de Seat i d'Hispano Olivetti han vist frustrades les seves esperances de signar un conveni. En tots dos casos l'empresa pretenia "colar" un nou sistema de primes que hauria fet que els traballadors augmentessin els ritmes de treball. El problema era delicat. Han estat consultades les assemblees de treballadors, que, en ambdós casos, han ratificat a la comissió deliberadora la decisió de no acceptar de caure en el parany. Els treballadors han entès molt bé el fons de l'assumpte i no volen sacrificar la seva salut ni el que han aconseguit fins ara, per unes pessetes més. A Seat, no obstant, la direcció ha cedit parcialment al clam dels treballadors, que exigien la readmissió dels companys despatxats per motius sindicals o polítics, i s'ha compromès, després d'aturs en suport d'aquest primer punt de la plataforma reivindicativa, a readmetre quarantasis companys acomiadats el gener de l'any passat.

CINISME EMPRESARIAL

Una barreja de crispació davant de la crisi econòmica i de cinisme empeny moltes empreses a aprofitar la suspensió de l'article 35 de la llei de Relacions Laborals. A la Telefònica, amb una excusa qualsevol, han despatxat Andreu López Gabilondo, militant de la Confederació Sindical de la CONC, i idèntiques maniobres ha fet Super Ser amb quatre treballadors. La necessitat que les centrals sindicals tinguin prou força per intervenir a fi d'impedir aquestes represàlies, és ja sentida a tot arreu. Tot i les condicions de il·legalitat en què es mouen, han d'engegar les formes de pressió adequades per tal de parar els peus a aquestes patronals.

ALTRES LLUITES OBRERES

Lluites importants al voltant dels convenis són les de Corberó, a Esplugues de Llobregat, que ha mantingut vagues de la totalitat de la plantilla (mil vuit-centes persones); Aismalíbar, on s'han fet aturs parcials, etc. i altres lluites defensives, com les de Tricomalla de Mataró, Apia, Descasa (Desguaces de Cataluña, S.A.), els treballadors de les quals, davant de l'acomiadament i de l'abandó per part dels empresaris, criden l'opinió pública mitjançant tancaments a les empreses, notes a la premsa, visites i gestions prop de les autoritats, etc. Dins d'aquest capítol, és remarcable la lluita dels treballadors de La Vanguardia en solidaritat amb un company acomiadat i la dels de Tusa, empresa de transports públics de Santa Coloma i Badalona, que han posat el dit a la llaga denunciant l'abandó, per part de l'empresa, del servei que teòricament hauria de prestar i demanant, en un comunicat que donen a l'opinió pública, "un transport en condicions, per al poble".

UNA REFLEXIÓ, PER ACABAR

Per fi, una reflexió sobre la vaga per al dia 15 -el mateix dia del referèndum- a la qual havia cridat el Partit del Treball. Segons les nostres notícies, no va tenir cap ressò enlloc. Un cop més es demostra la inutilitat del cantonalisme, forma suprema de la pluralitat sindical. Una simple comparació entre la jornada del 12 de novembre, convocada per la COS i, a Catalunya, per les cinc centrals sindicals (CCOO, USO, UGT, CNT i SOC), i el fracàs absolut de la convocatòria del 15 de desembre hauria de fer pensar als treballadors on és la força i la raó. I ens hauria de fer pensar, a tots, on són els milers d'afiliats que aquests sindicats "unitaris" diuen que tenen.

A. FERRER

XIRINACS ESCRIU PER A "TREBALL"

UN ANY MES SENSE AMNISTIA

Centenars de persones es concentraren la nit de Nadal davant de la Model per exigir l'amnistia i per fer aostat a en Xirinacs i als captaires de la pau que romanen amb ell, a les portes de la presó, des d'un any ençà. La policia carregà brutalment sobre els pacífics manifestants. Un any de testimoniatge. Xirinacs ha escrit aquest article per a "Treball":

El dia 25 de desembre, el dia més trist de l'any per als qui estan tancats a la presó, farà un any que em vaig posar davant de la presó Model de Barcelona en exigència d'amnistia. Pres enmig del carrer perquè el poble no oblidi mai els seus presos. Veu de la voluntat del poble, mil vegades manifestada,davant d'un règim que en aquest postfranquisme té segrestats dos-cents quaranta polítics, com a ostatges, com a penyora, per negociar la rebaixa de la democràcia amb l'oposició democràtica.

Malgrat la bàrbara intervenció de les forces de l'ordre i dels escamots d'ultra-dreta, ha estat un any fecund. He conegut el poble. El poble ha baixat al carrer amb la cara alta i ha pres possessió del carrer per convertir-lo en el lloc natural de debat dels seus greus problèmes. Veïns, treballadors, estudiants, intel.lectuals, bohemis, pagesos, estrangers, periodistes i cineastes i "lumpen" abundós, persones desmanegades per una estructura social despietada.

La major alegria meva ha estat de veure'm comprès, estimat i fins imitat pels obrers. Les vostres lluites i la meva, tan diferents en aparença, s'han ajudat mútuament. Ací han vingut els obrers en lluita de la Seat, de Laforsa, de la Roca, de Telefònica, de Pirelli, d'Aismalíbar, de Motor Ibèrica, de Transports, de Matacàs, del port de Barcelona i d'un llarg etcètera. Les vagues obreres s'han fet més llargues, la militància creix i s'estén. Alguns obrers acomiadats s'han fet Captaires de la Readmissió davant de les portes de les fàbriques i l'Amnistia laboral ha esdevingut la germana inseparable de l'Amnistia política.

Any fecund!

El dia 21 de desembre em van voler fer un homenatge. Jo vaig demanar que fos un homenatge al pres sense amnistia. I van venir a fer mitja hora de silenci tot abraçant la presó en un anell humà pacífic i ferm. La força pública sense entranyes ho impedí. Els presos cridaven emocionats, des de dins de les reixes.

No hem vençut encara. Però està prop el dia en què l'home treballador vencerà la fera de rapinya.

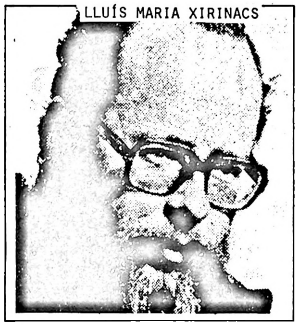
LLUÍS MARIA XIRINACS

HOMENATGE ALS VETERANS

Més de 500 veterans del PSUC assistiren dimecres passat a un sopar de germanor a la cooperativa Pau i Justícia de Poble Nou. Gregori López Raimundo oferí l'homenatge als vells militants, personificats, entre d'altres, per Rafael Vidiella, Fabrici Roger, que ha estat 26 anys a la presó, Josep Solé i Barberà i el doctor Bonifaci. El secretari general del partit va informar de la detenció de Santiago Carrillo i altres dirigents del PCE i allà mateix fou redactat un document, massivament signat, el text del qual és el següent: *"Els assistents al sopar-homenatge als militants veterans del PSUC, havent conegut la notícia de la detenció del company Santiago Carrillo, secretari general del PCE, expressen la seva enèrgica protesta per aquesta actitud repressiva, que reflecteix l'herència del franquisme que viu encara en l'actual govern, i exigeixen la immediata llibertat de Santiago Carrillo i l'aplicació de l'amnistia total per a tots els presos i exiliats polítics, sense la qual no pot parlar-se de procés cap a la democràcia al nostre país."*

LA FUTURA LLEI DE CONTRACTES DE CONREU

LA LLUITA DELS PAGESOS

La pagesia catalana,una de les capes socials més castigades per la dictadura,ha retrobat en aquests darrers temps formes organitzatives i de lluita reivindicativa pròpies. Aquesta ja no mira desesperada i impotent com els seus interessos són trepitjats, sinó que actua i consolida la Unió de Pagesos, sobretot a partir del Congrés,com a organització representativa dels camperols de Catalunya.

No ens ha d'estranyar, doncs, que els parcers de Gelida i Sant Llorenç d'Hortons hagin parat els peus a la multinacional Solvay. Aquesta empresa està construint una conducció de gas i fent destrosses en diferents camps de conreu, sense que els pagesos que els treballen n'hagin rebut cap mena d'indemnització. La Solvay s'havia entès directament amb els propietaris de les terres afectades, els quals sí que han estat gratificats, i al marge dels parcers. El dret a la indemnització per part dels parcers és indiscutible: ells són els propietaris de les plantes i del treball invertit.

La resposta dels parcers ha estat fulminant, amb la seva presència unànime han evitat que les màquines continuessin treballant.

La Cambra Oficial Agrària, el paper de la qual sempre ha estat el de frenar les lluites i -el que vol dir el mateix- d'abandó dels interessos dels pagesos, aconsellà a aquests que deixessin fer a les màquines.El plantejament de la Unió de Pagesos, seguit pels afectats, ha estat tot un altre: primer cal que els parcers siguin indemnitzats i després que entrin les màquines. Aquesta actitud ha obligat l'empresa responsable de la conducció a negociar amb els parcers afectats.

La condició de parcer és una de les més explotades dins l'estructura agrària catalana, on el jornaler és pràcticament inexistent. D'aquí que la llei de contractes de conreus sigui un dels cavalls de batalla a plantejar per la Unió de Pagesos. El Secretariat del Bages d'aquesta Unió ha precisat els elements d'una futura llei de contractes de conreus que hauria de basar-se en els punts següents:

-Assegurar l'estabilitat del pagès en la terra que treballa.

-Passar del contracte de parceria al contracte d'arrendament.

-Fixar els preus de les finques en funció de la producció.

-Prohibir l'adquisició de finques per persones que no les treballin directament.

-Crèdits efectius per comprar finques a baix interès i amortització a llarg termini.

Aquestes mesures facilitarien l'accés a la propietat d'aquells pagesos que treballen la terra sota contractes de conreu.

JOAN SANJUAN

☆vida del partit☆☆vida del partit☆☆vida del partit☆

MITINGS A LA SAGRERA I GRÀCIA

Dintre de la línia d'aparició pública que segueix el PSUC, com a únic mitjà per a imposar la seva legalització i donar a conèixer el seu programa, es va fer, dissabte dia 18, la presentació pública del PSUC als barris de la Sagrera i Gràcia, a Barcelona, en sengles locals, atapeïts de públic.

L'acte de la Sagrera, abans del qual es van repartir dossiers amb material del Partit, fou presidit per tres camarades de la Sagrera i per Pere Ardiaca, al qual, aquella mateixa nit, el Govern Civil havia denegat el permís per a pronunciar una conferència a la sala de cultura de l'Ajuntament de la Garriga.

Presentà l'acte Elena Buhigas, i intervingueren Josep Saurín, que va exposar els 40 anys de lluita del nostre partit, Emili Domingo que ho féu de les línies bàsiques de la política del PSUC i el company Ardiaca, que va contestar les diverses qüestions plantejades en el col.loqui.

Durant l'acte es van llegir diversos comunicats d'adhesió, entre altres, del PSC, de les JCC i del Comitè de la SEAT

A l'acte de Gràcia, presidit per Miquel Núñez, membre del C.E., van intervenir Lluís Orri (Socialisme en llibertat), Conxita Garcia (L'alliberament de la dona), Carme Cervera (el moviment obrer), Pere Comas (Militància de cristians), Josep Mª Alibés (Una opció per a Gràcia) i Jordi Romero (La lluita per la llibertat).

PLE D'ENSENYANTS

El Ple dels ensenyants del PSUC, reunit el 23 de desembre, amb participació de representants de Barcelona, Badalona, Santa Coloma de Gramenet, Mataró, Vallès Oriental, Terrassa, Sabadell, Baix Llobregat, Tarragona, Lleida, Bages, L'Hospitalet, Igualada, Tortosa, Osona i Vilanova i la Geltrú, va discutir la problemàtica sindical que afecta els diferents sectors de l'ensenyament i va arribar a l'acord majoritari d'avançar cap al Sindicat Unitari dels ensenyants a partir d'un procés d'autoorganització que, sobre la base d'una pràctica democràtica de masses, faci possible la unitat de tots els sectors dels ensenyants i la seva convergència amb el conjunt dels treballadors.

També es va considerar indispensable d'establir noves formes d'organització a nivell nacional català que permetin de configurar un gran moviment democràtic de l'ensenyament i definir una alternativa democràtica i socialista en el marc de l'autonomia de Catalunya.

Els ensenyants del PSUC van redactar un comunicat manifestant la seva enèrgica protesta per la detenció del company Santiago Carrillo i altres membres del Comitè Execitiu del PCE i reclamant el seu alliberament immediat com a pas imprescindible per a obtenir l'amnistia total i avançar pacíficament cap a la democràcia sense limitacions.

CONFERÈNCIA DEL PSUC A SALLENT

S'ha reunit la 2ª Conferència del Partit Socialista Unificat de Catalunya. A la reunió hi assistiren un membre del Comitè Central i el responsable comarcal del nostre partit. Cal notar també la presència de convidats d'alguns pobles de la comarca del Bages.

A l'ordre del dia hi havia un sol punt: Anàlisi de la situació política i tasques del partit a Sallent. Entorn d'aquest punt hi hagué una gran discussió política amb múltiples intervencions dels militants. Al final del debat, es va elegir el nou Comitè Local.

Les fotografies que publiquem mostren dos aspectes de la venda pública del número especial de "Treball" dedicat al referèndum, feta al mercat de Canovelles el 12 d'aquest mes. La venda, com en altres experiències anteriors, va ser un èxit. La nostra publicació fou força ben acollida a Canovelles.

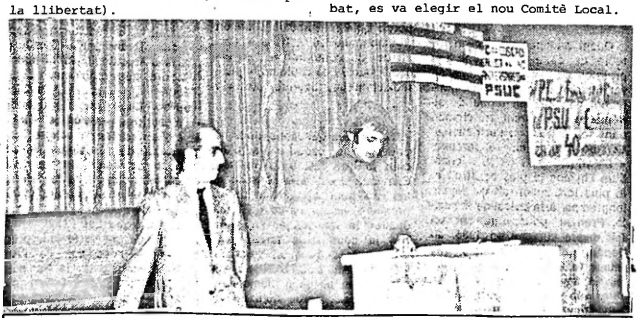

JEAN CHAULET parlant al míting del 40 aniversari del PSUC celebrat a Nîmes (França). Al seu costat, FRANCESC PANYELLA, responsable del PSUC a Marsella

Míting del PSUC

DIMARTS DIA 4 8 DE LA TARDA

PER LA LLIBERTAT DE SANTIAGO CARRILLO I ELS SEUS COMPANYS I PER LA LLIBERTAT, L'AMNISTIA I L'ESTATUT D'AUTONOMIA, QUE SE CELEBRARÀ A BARCELONA.

ELS ORADORS SERAN : RAMON TAMAMES, DEL COMITÈ EXECUTIU DEL PCE; GREGORI LÓPEZ RAIMUNDO, SECRETARI GENERAL DEL PSUC; JOAN RAMOS, DEL CE DEL PSUC; MAGDA SEGURA, DEL COMITÈ LOCAL DE TERRASSA DEL PSUC, I JOSEP MARIA RIERA, SECRETARI GENERAL DE LA JOVENTUT COMUNISTA DE CATALUNYA.